

بیماری مرغ مرگی

(Newcastle disease)

این بیماری در
افغانستان پیدا می
شود.

۱. تعریف

مرغ مرگی(ND) یک بیماری ویروسی سیستمی شدیداً ساری (Contagious) مرغها است که باعث مصایبیت و تلفات قابل ملاحظه می شود و اغلب به طور شایعه به میان می آید.

۲. عامل شناسی

عامل بیماری ویروس مرغ مرگی (NDV) است که به نام پارا میگسو ویروس- ۱ مرغها(APMV-1) نیز یاد میشود و عضوی از جنس اوولاویروس (*Avulavirus*، متعلق به خانواده پار امیگسوویریدی (*Paramyxoviridae*) است. ویروس های مرغ مرگی بر پایه ی دو شکل دسته بندی که هردو نشاندهنده ی قدرت بیماریزایی می باشند، تقسیم شده اند. در دسته بندی های گذشته، ویروس ها به نام های ویلوجنیک، میزوچنیک و لنتوچنیک یاد می شدند که از میان آنها ویروس های ویلوچنیک بیشتر مطرح بودند. در سیستم نوئر ویروس های مرغ مرگی مطابق به یک انکس بیماریزایی درون مغزی (ICPI) دسته بندی می شوند که درجه های بلند آن بر اساس این سیستم نمایانگر ویرولنز است (۰>۷ ویرولنت تلقی می شود).

۳. سرایت

افرازات و اطرافات پرنده های بیمار حاوی مقدار های فراوان ویروس است. بیماری در اثر تماس و اشیای آلوده انتقال می کند. پاک کاری ناکافی قفس ها یک وسیله ی عام سرایت بیماری است.

امراض ساری حیوانات در افغانستان

۴. انواعی که مصاب می‌شوند.

بیشتر از ۲۵۰ نوع پرندۀ توسط ویروس مرغ مرگی مصاب شده می‌توانند. بیماری با عمومیت بیشتر در پرندۀ های خانه گی ثبت شده است.

ویروس مرغ مرگی انسان را مصاب نموده می‌تواند و باعث التهاب پرده‌ی چشم خود بخود محدود شونده می‌گردد، که طور عموم در کارگرانی که با مرغها سروکار دارند، به ملاحظه می‌رسد.

ویروس مرغ مرگی یک بیماری خفیف زونوتیک را با آورده می‌تواند!

۵. علایم کلینیکی

دوره‌ی مخفی بیماری ۱۵-۲ روز است. میزان مصابیت اکثرًا بسیار بلند می‌باشد، در صورت ابتلا با سترن‌های ضعیف ممکن حاصلدهی اندکی کاهش یابد و یا در آنها بیماری تنفسی خفیف بروز کند. در موجودیت ویروسهای ویلوجینیک، بیماری یکی از دو شکل آتی را خواهد داشت: گراش به اعضای داخلی (viscerotropic) یا گراش به عصب (Neurotropic). در شکل عصبی آن پرندۀ افسرده گی پیشرونده داشته و بی نظمی نشان میدهد که همراه با آن پیش از فلچ، سیخ شدن و شخ ماندن گردن سر و کمر به چشم می‌خورد و پرندۀ ها توان راست نمودن بدن خود را نه میداشته باشند. در شکل اعضای داخلی که نسبت به شکل عصبی آن سریعتر است، پرندۀ ها افسرده گی بیشتر دارند، ممکن التهاب پرده‌ی چشم داشته باشند و اسهال در آنها ظهور نماید. در صورت موجودیت سترن‌های ویلوجینیک میزان مرگ و میر به ۱۰۰٪ نزدیک می‌باشد.

۶. دریافت‌های پتوولژیک

آفت‌های برجسته صرف در موجودیت سترن‌های ویلوجینیک که به اعضای داخلی تمایل دارند دیده می‌شود. سیمای بسیار مشخص آن از موجودیت تلی بزرگ، شکنند و خالدار (نکروز) و خونریزی در تانسل‌های روده‌ی کور و سایر فولیکل‌های لمفاوی روده‌ها عبارت می‌شود. آفت‌های ممکن دیگر نکروز پانقراس و ادیمای شش‌ها را احتوا می‌کند. در صورت موجودیت سترن‌های متمایل به سیستم عصبی (نیوروتروپیک) حتی نشانه‌های عصبی ممکن به طور دراماتیک رخ بدھند و ممکن تمام نسج‌ها به شمول مغز به طور برجسته عادی باشند.

امراض ساری حیوانات در افغانستان

۷. تشخیص

برپایه‌ی دریافت‌های عمومی و کلینیکی نه میتوان شکل ولوژینک بیماری مرغ مرگی را از انفلوآنزا مرغی شدیداً بیماریزا به خوبی تفکیک کرد. از این لحاظ به منظور تصدیق تشخیص به آزمایش‌های لاپراتواری ضرورت وجوددارد و این آزمایش‌ها هم اگلوتینیشن و PCR را در بر می‌گیرند. تشخیص تفریقی شکل ولوژنیک مرغ مرگی: انفلوآنزا مرغی، کولرای مرغی، بیماری گومبورو، فقدان تهويه (گرما زده‌گی) و یا فقدان آب (باخت شدیدآب) را در بر می‌گیرد.

۸. تداوی

برای پرنده‌های مصاب با ویروس مرغ مرگی، تداوی موثر وجود نه دارد.

۹. جلوگیری و کنترول

وسیله‌ی بسیار مناسب جلوگیری ممانعت از ورود بیماری به یک گله است. واکسین‌های تجاری فراهم آند که پرنده را در برابر ستون‌های خفیف نگهدارند، ولی آنها به طور مکمل در برابر ویروس‌های ولوژنیک حفظ نموده نه میتوانند.